

Elevtale dimission

Jeg har været så heldig at få lov at holde årets elevtale, og der er mange grunde til, at jeg føler det er heldigt.

Måske har nogen af jer hørt mig holde tale før, for med en fortid som elevrådsformand er det noget af det hverdagen byder på – men denne tale er anderledes for mig. Jeg har ikke planer om at stå og snakke om hvor stort, skønt og produktivt et elevråd vi har – eller altså, det kunne jeg sagtens, og jeg kunne snakke i timer om det, men bare rolig. I dag vil jeg have fokus på noget der er meget vigtigere, selv for mig 😊

Jens starter hvert skoleår med at fortælle at han får børn ind på skolen i 1.g, og sender dem ud som voksne studenter – egentligt synes jeg at jeg ligner mig selv ret meget, når jeg ser billeder fra første skoledag, men jeg ved også, at Støvring Gymnasium virkelig har dannet mig.

Jeg havde gået i 1.e i cirka 1 mdr. da jeg skulle fremlægge første gang, det var på tysk, og jeg nåede knapt nok at få sagt noget før jeg besvimele lige for øjnene af min nye klasse, og nu står jeg her, godt nok er det ikke en fremlæggelse på tysk, men jeg vil sige, at i 1.g havde dette nok været endnu mere angstprovokerende end det, og var jeg blevet spurgt i 1.g om jeg nogensinde skulle være elevrådsformand eller holde elevtalen til mit studenterhold, så ville jeg nok have grinet højt med slet skjult rysten på hovedet.

Og dét har været det sværeste ved at skrive denne tale, for hvad er det der gør at vi faktisk har ændret os så meget at vi måske er blevet en flok unge voksne med mod på livet? De fleste af os er blevet 18 her på gymnasiet, vi er blevet myndige, vi har fået stemmeret, nogle har fået kørekort og nogle er flyttet hjemmefra. Men udover de fysiske omstændigheder så har Støvring Gymnasium givet os noget livsændrende, for der ligger mere end blot uddannelse i denne hue, der ligger dannelse. STX bliver betragtet som alment dannende, og det er det argument Old-undervisere bruger når de vil have at vi ser lyset i Herodot, Platon og Sofokles – misforstå mig ikke, det er helt sikkert alment dannende, men det er nok ikke dét der gør os voksne.

Jeg ser dannelse som den proces vi alle har været igennem, den række af til- og fravalg. Dannelse er både at sige nej tak til en bytur fordi man har en danskaflevering hængende over hovedet, men det er også at acceptere at en aflevering bliver afleveret for sent. Dannelse er også at opdage hvornår man har brug for en fridag, men også at fordybe sig så meget i en opgave, at man glemmer at spise. Dannelse er at få lavet sine ting i sidste øjeblik, men også at strukturere sin tid og aflevere en uge før fristen. Dannelse er at kysse med den forkerte og dannelse er bestemt også, at kysse med den helt rigtige.

Dannelsen går ud på at gå igennem kærestesorger, svigt, usikkerheder og bagefter spørge om hjælp til at komme ud af det.

Som elever på Støvring Gymnasium er vi privilegerede, vi har lærere der i meget høj grad accepterer alle disse dannelsesprocesser. Så til lærerne vil jeg gerne sige tak, tak for at rumme alle hormonerne der hvivler rundt i os en fredag eftermiddag, tak for at udskyde vores afleveringer for 3. Gang i træk, og tak for at lytte på os – i har i sandhed været med til at uddanne os til demokratiske unge mennesker.

For mig har mine 3 år bygget på respekt, respekt for lærerne og medstuderende, men også respekt for mig selv, og ikke mindst at føle med respekteret der på papiret har højere status end jeg selv.

SGY giver os muligheden for at ændre verden, måske har vi ikke muligheden for at stoppe global opvarmning eller Trump, men vi har alle på ét tidspunkt været med til at ændre en medstuderers verden. Om det er ved at afholde en fredagscafé eller en gymnasiefest, om det er gennem tiltag i elevrådet eller blot det at sende et smil når man møder hinanden på gangen. Jeg er slet ikke i tvivl om at vi alle, hver og en har ændret noget for en medstuderende og det synes jeg virkelig er flot.

Den franske filosof Sartre er citeret for at sige "Livet begynder på den anden side af fortvivlelsen" og måske følte vi os egentligt først i ordentligt i live til punktumfesten, da 14 dages SRP-periode var overstået. Men den proces har også dannet os. Og det heldige ved at holde tale er, at ingen har mulighed for at sige mig i mod, i hvert fald ikke de næste par minutter. Så jeg kan ligeså godt være ærlig og sige at jeg er dybt uenig med en af verdens største tænkere. Jeg giver ham ikke ret. Livet begynder ikke på den anden side af fortvivlelsen, livet begynder i dét sekund fortvivlelse indtræffer, uden fortvivlelse ville vi aldrig blive dannede voksne mennesker. Fortvivlelse viser vi reflekterer og kommer stærkere ud på den anden side.

En epoke er slut, huen er på, og måske er vi mere lettede end nogensinde før, og det er ikke for at male fanden på vægen, men ikke så langt rundt om hjørnet venter mere fortvivlelse, job, uddannelse, rejser, kærester, venskaber og familie. Alle sprængfarlige emner vi skal konfronteres med. Det eneste råd jeg har lyst til at give jer er, at omfavne fortvivlelsen I engang vil stå overfor, den skal danne os endnu mere – for Støvring Gymnasium er ikke endestationen – vi er kun lige begyndt.

Og selvom vi på papiret er voksne nu, så er vi heldigvis også unge, og det er vi i mange år endnu. Og nu står vi alle med huerne solidt plantet på vores hoveder klar til måske den mest festlige uge i vores liv – og vi fortjener at glemme fortvivlelse og frustrationer. Vi har fortjent at fejre 3 års hårdt arbejde.

Og hvis jeres forældre kigger strengt på jer når I kommer tumlende hjem i nat, alt for fulde og måske med en ven under armen, så må I gerne citere mig for, at lige præcis dét også er dannelse.

Men kære medstuderende, klassekammerater og venner, tak for tilliden, tak for respekten, tak for ordet og ikke mindst tak for 3 forrygende år!